

Arrest

nr. 144 172 van 27 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en van een inreisverbod (bijlage 13 sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. PEETERS, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 september 2012 werd aan verzoeker een eerste bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven.

1.2. Op 23 december 2014 werd aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies). Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

"Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1 :

- ☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☐ *3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;*

Artikel 27 :

☐ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*

☐ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*

Artikel 74/14:

☐ *artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken*

☐ *artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid*

☐ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

Hij is niet in het bezit van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 12/09/2012).

Betrokkene werd op 09/09/2011 geïntercepteerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf (PV AN.55.LB.129474/2011) en handel in verdovende middelen (PV AN.55.LB.065584/2011).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1° van de wet van 15/12/1980.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengengacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene werd op 09/09/2011 geïntercepteerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf (PV.AN.55.LB.129474/2011) en handel in verdovende middelen (PV AN.60.LB.065584/2011). Betrokkene werd voor deze feiten opgesloten in de gevangenis van Antwerpen van 09/09/2011 tot 18/10/2011. Daarnaast werd betrokkene op 11/09/2012 nogmaals door de politie van Antwerpen geïntercepteerd wegens illegaal verblijf. Hij betekende op 12/09/2012 een bevel om het grondgebied onmiddellijk (bijlage 13 , 0 dagen) te verlaten.

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1° van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten (betekend 12/09/2012).

Betrokkene werd op 09/09/2011 geïntercepteerd door de politie van Antwerpen wegens illegaal verblijf (PV AN.55.LB.129474/2011) en handel in verdovende middelen (PV AN.60.LB.065584/2011).

Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3,1° van de wet van 15/12/1980."

1.3. Op dezelfde datum wordt eveneens een beslissing houdende inreisverbod (bijlage13septies). Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

☐ *artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☐ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

Een inreisverbod van drie jaar (3) wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 12/09/2012. Er werd dus niet voldaan aan de terugkeerverplichting. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Daarnaast is betrokkene gekend bij de politie voor handel in verdovende middelen (PV AN.60.LB.065584/2011) en heeft hij geen officiële verblijfplaats in het Rijk. Betrokkene is vandaag aangetroffen in illegaal verblijf door de politie van Antwerpen. Hij heeft zich niet aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Gezien betrokkene manifest de reglementeringen niet respecteert, bestaat er een risico op onderduiken in de zin van artikel 74/14 §3, 1° van de wet van 15/12/1980. Om die redenen wordt aan betrokkene een inreisverbod van drie jaar opgelegd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, van de wet van 29 juli 1991 met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 6 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM en van de "beginselen van behoorlijk bestuur". Hij licht het middel toe als volgt:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 septies en bijlage 13 sexies, bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod.

Dat de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie onterecht genomen werden.

De bestreden beslissingen schenden immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art 3, 6 en art 8 geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Marokko en de eerste drie jaar niet mag terugkeren.

III.1. Schending van art 6 van het EVRM

Verwerende partij haalt aan dat verzoeker gekend is bij de politie voor handel in verdovende middelen, doch gaat volledig voorbij aan het feit dat deze strafzaak nog loopt.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij dient immers aanwezig te zijn gedurende de zitting.

Dat verzoeker het recht heeft om op deze zitting persoonlijk aanwezig te zijn.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van hun vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn op de zitting.

Dat hij het recht hebben om eerst een uitspraak hieromtrent te ontvangen!

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM en dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: 'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren zeker gezien de gevolgen die deze procedure inhouden.

Uw Raad sprak zich hier bovendien reeds over uit.

Arrest nr. 19.745 van 28.11.2008 stelt het volgende:

"Hoewel het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft, maakt verzoekster met haar betoog dat "Alvorens een verwijderingsmaatregel te nemen de bevoegde Minister uitspraak (dient) te doen over de verblijfsvergunning die werd aangevraagd voor meer dan drie maanden nadat een uiteenzetting werd gegeven van de buitengewone omstandigheden die rechtvaardigen dat die aanvraag wordt ingediend bij de burgemeester van de gemeente van betrokkene", aannemelijk dat de Minister van Migratie- en asielbeleid op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Het eerste en tweede middel zijn in de besproken mate gegrond."

Het mag duidelijk zijn dat dit hier eveneens het geval is en dat de bestreden beslissingen vernietigd dienen te worden!

III.2. Schending van art 8 van het EVRM

Uit de bestreden beslissingen blijkt op geen enkele wijze dat verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een stabiele en duurzame relatie onderhoudt met zijn partner die verblijfsrecht heeft in België.

Verzoeker en zijn partner hebben een duurzame en stabiele relatie, dit blijkt ook duidelijk uit het administratief dossier en het feit dat zij samenwonen.

Verwerende partij weigert hier echter afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is, alvorens de beslissingen werden genomen.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Marokko wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat DVZ stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders.

Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat er dus wel degelijk hinderpalen worden aangevoerd. Het is bijgevolg flagrant onzorgvuldig van verwerende partij om hier onvoldoende rekening mee te houden!

Verzoeker wenst het volgende op te merken m.b.t. het inreisverbod

Verzoeker wenst op te merken dat ook het aan hem betekende inreisverbod een zware inbreuk uitmaakt op zijn recht op een privé- en familieleven.

Dat het duidelijk mag zijn dat DVZ gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat DVZ het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door dit niet te doen!

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker.

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de familiale situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken. Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uw Raad sloot zich hierbij aan in arrest nr. 135 052 van 15.12.2014:

" Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat rekening is gehouden met het voortzetten van de relatie tussen de verzoekende partij en haar partner en dat de gezinssituatie met de partner en hun kind in het kader van artikel 8 van het EVRM afdoend werd onderzocht terwijl de bestreden beslissing een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. De gemachtigde gaat geheel voorbij aan het gegeven dat er gelet op de inmenging in het gezinsleven nu de verwerende partij een einde stelt aan het verblijf van de verzoekende partij, die in het verzoekschrift worden geduid en die blijken uit de bestreden beslissing aan de verwerende partij heeft overgemaakt, enerzijds, en het algemeen belang, anderzijds. (...) De verzoekende partij kan worden gevolgd

waar zij stelt dat de verwerende partij onzorgvuldig handelde, dat met deze feiten geen rekening werd gehouden en dat geen belangenafweging gebeurde en zo artikel 8 van het EVRM werd geschonden.” Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan de familiale band van verzoeker met zijn partner niet getwijfeld kan worden.

Bijgevolg is het onredelijk van verwerende partij om zonder enige afweging de maximumtermijn op te leggen.

Bovendien houdt men evenmin rekening met het feit dat de partner van verzoeker over verblijfsrecht in België beschikt.

Een eventuele repatriëring van verzoeker zou dan ook een flagrante schending uitmaken van art 8 van het EVRM.

Aangezien de partner van verzoeker over verblijfsrecht in België beschikt en dus onmogelijk mee kan reizen naar Marokko. Zij kan het leven dat zij hier heeft opgebouwd toch niet opgeven?! Zij werkt hier, leeft hier en is hier veilig.

DVZ faalt er in, hier rekening mee te houden in het nemen van zijn beslissing.

III.3. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoeker wenst op te merken dat de beslissingen van DVZ getuigen van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Als eerste schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt:

“De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”¹

Dat DVZ deze plicht flagrant schendt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat DVZ op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker zijn partner legaal in België verblijft, zijn blijf van integratie, zijn langdurig verblijf en het feit dat zijn strafzaak nog lopende is!

¹ Administratieve rechtsbibliotheek, “Beginnelsen van behoorlijk bestuur”, Die Keure, 2006, p102

Dat de bestreden beslissingen bijgevolg onterecht werden genomen!

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: “De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

DVZ schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen in het dossier.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing onjuist is en bovendien foutief gemotiveerd!

Men stelt immers het volgende: “Betrokkene heeft geen officiële verblijfplaats in België”

Verzoeker meent dat met dit argument elke in België illegaal verblijvende vreemdelingen een bevel kan worden betekend zonder termijn.

Volgens art. 1 11° van de Vreemdelingenwet is er sprake van een risico op onderduiken als de derdelander “een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten”, gebaseerd op “objectieve en ernstige elementen”.

De “objectieve en ernstige elementen “ werden evenwel toegelicht in de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.

Het risico kan afgeleid worden uit één of meerdere elementen zoals onder meer:

- uit het verblijven op het grondgebied na de termijn die is toegekend in de beslissing tot verwijdering;
- indien betrokkene niet kan aantonen op rechtmatige wijze de Schengenruimte te zijn binnengekomen en nooit een machtiging tot verblijf of internationale bescherming te hebben gevraagd;
- indien betrokkene zich in het verleden aan een verwijderingsmaatregel heeft onttrokken of zich heeft verzet

tegen de uitvoering van de verwijderingsmaatregel of reeds verwijderd is geweest;

- indien betrokkene gesignaleerd staat in de Schengenzone met een inreisverbod;
- indien betrokkene de preventieve maatregelen met het oog op het beperken van het risico op onderduiken, niet heeft nageleefd;
- indien betrokkene zijn/haar verblijfplaats heeft gewijzigd gedurende de termijn die hem/haar werd toegekend om het grondgebied te verlaten, zonder de Dienst Vreemdelingenzaken hierover in te lichten;
- indien betrokkene valse verklaringen of valse informatie heeft gegeven betreffende elementen met betrekking tot zijn identificatie of heeft geweigerd van zijn ware identiteit op te geven;

- indien betrokkene in het kader van zijn aanvraag van een machtiging tot verblijf (anders dan de asielprocedure) valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt, opdat hij in het Rijk zou kunnen verblijven;
- indien betrokkene verschillende keren niet is ingegaan op een oproeping van de gemeentelijke administratie in het kader van de notificatie van de beslissing met betrekking tot zijn aanvraag tot verblijf.
Dat deze lijst op geen enkel punt toepasbaar is op verzoeker!

Hij heeft in België nooit enige valse naam opgegeven.

Verzoeker woont samen met zijn partner en wenst met haar te huwen.

Dat het adres van verzoeker wel degelijk gekend is en verwerende partij het motiveringsbeginsel dan ook flagrant schendt door het tegengestelde te beweren!

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitspraken en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

Dat aan verzoeker zonder meer een inreisverbod van drie jaar betekend werd, zonder enige afweging.

Verwerende partij dient een afweging te maken in het dossier van verzoeker en uitvoering te motiveren waarom men een inreisverbod van drie jaar oplegt.

Het feit dat men geen afweging maakt, is dan ook een flagrante schending van het vertrouwensbeginsel!

Zijn langdurig verblijf, zijn blijk van integratie, het feit dat hij samenwoont met zijn partner die verblijfsrecht in België bezit en dat een eventuele terugkeer naar Marokko een schending van art 6 en 8 van het EVRM zou uitmaken en het feit dat verzoeker in het bezit is van legaal verblijf zorgen ervoor dat de bestreden beslissingen dan ook vernietigd dienen te worden, aangezien ze onterecht genomen zijn."

2.2. Waar verzoeker in het eerste onderdeel de schending van artikel 6 van het EVRM aanvoert omdat hij door de bestreden beslissingen niet toegelaten zal worden zich persoonlijk te verdedigen voor de strafrechter, merkt de Raad het volgende op. Vooreerst staat in de huidige stand van het geding enkel vast dat er lastens verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld wegens handel in verdovende middelen. Het is geenszins zeker dat het openbaar ministerie zal overgaan tot een strafvordering ten aanzien van verzoeker, zeker nadat hij werd verwijderd van het grondgebied. Verzoekers grief steunt dan ook op een loutere hypothese. Bovendien is het recht om zelf ter terechtzitting aanwezig te zijn, niet absoluut. Een procedure die wordt gevoerd in afwezigheid van de beklaagde is niet onverenigbaar met het EVRM indien de beklaagde zich nadien kan wenden tot een rechtbank die zich, na de beklaagde te hebben gehoord, opnieuw zal uitspreken over de gegrondheid van de tenlasteleggingen (VERSTRAETEN, R., Handboek Strafvordering, Maklu, 2006, nr. 1550; EHRM, 23 november 1993, *Poitrimol*). Te dezen moet worden vastgesteld dat verzoeker enerzijds de mogelijkheid heeft om verzet aan te tekenen, een procedure waarbij wel degelijk de tenlasteleggingen opnieuw worden onderzocht. Zo verzoeker zich al dient te verdedigen voor de strafrechter, wat in de huidige stand van het geding geenszins het geval is, verleent artikel 74/12 van de vreemdelingenwet hem bovendien de mogelijkheid om de opheffing van het inreisverbod te vragen. Bovendien blijkt uit de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. (2e k.) AR P.01.0687.N, 4 september 2001; <http://www.cass.be> (18 oktober 2001); A.J.T. 2001-02, 577, noot DE GRUYSE, B.; Arr.Cass. 2001, afl. 7, 1387; Pas. 2001, afl. 9-10, 1336; RW 2001-02, 781 en <http://www.rw.be> (2 februari 2002), noot VANDEPLAS, A.) dat een beklaagde, niettegenstaande artikel 182, §2 van het wetboek van Strafvordering, over de mogelijkheid moet beschikken om, zonder daar zelf bij aanwezig te zijn, zich te laten vertegenwoordigen door een advocaat.

Waar verzoeker verwijst naar arrest nr. 19.744 van 18 november 2008 van de Raad, merkt de Raad op dat dit arrest betrekking had op een aanvraag om een verblijfsregularisatie op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, terwijl inmiddels een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op dit arrest, het betreft immers een geheel andere situatie dan die van verzoeker.

2.3. In het tweede onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoeker met zijn partner een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad op te merken dat hij zich bij de beoordeling van een grief betreffende dit artikel houdt aan de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). Betreft het een situatie van eerste toelating, wat hier het geval is aangezien verzoeker in het verleden reeds over een verblijfsrecht te hebben beschikt en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen, dan moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de

hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De loutere omstandigheid dat verzoeker in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd en reeds enige tijd in België verblijft, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoekers partner een verblijfsrecht heeft in België, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoeker toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in het land waar hij gewoonlijk verblijf houdt, Marokko, verder te zetten. Hij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat zijn partner hem niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen. Er kunnen in deze stand van het geding geen onoverkomelijke hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven in Marokko. Bovendien blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat er door het parket een negatief advies werd uitgebracht wegens vermoeden van schijnhuwelijk en dat verzoekers Belgische partner daarop de huwelijksverklaring heeft geannuleerd nadat zij tot het inzicht kwam dat zij helemaal niet met verzoeker wou trouwen. Waar verzoeker thans aanvoert dat hij samenwoont met een nieuwe partner, met wie hij zich voorneemt te huwen, blijkt nergens uit de stukken van het dossier -noch voert verzoeker aan- dat hij hiertoe reeds enige stap zou hebben ondernomen, laat staan een aanvraag zou hebben ingediend. Hij voert geen hinderpalen aan waarom hij hiertoe zou zijn verhinderd, bovendien beperkt verzoeker zich tot loutere beweringen.

Waar verzoeker aldus aanvoert dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals vereist door artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet, in het bijzonder het gezinsleven, toont hij geenszins aan dat er sprake is van een gezinsleven waarmee rekening had moeten worden gehouden bij het opleggen van het inreisverbod. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing vermeldt dat het inreisverbod steunt op het feit dat verzoeker geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 12 september 2012, dat hij daarnaast is gekend bij politie wegens handel in verdovende middelen, dat hij geen officiële verblijfplaats heeft in België, illegaal werd aangetroffen door de politie en dat hij zich niet heeft aangemeld bij de gemeente om zijn aankomst in het Rijk te melden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat te dezen geen rekening

werd gehouden met de elementen van de zaak. Er wordt duidelijk gemotiveerd waarom een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Waar verzoeker nog verwijst naar twee arresten van de Raad, steunt hij zij betoog op het feit dat aan de familiale band met zijn partner, "niet getwijfeld kan worden", wat, zoals hoger reeds werd gesteld, te dezen geenszins het geval is, wel integendeel.

Waar verzoeker in een derde onderdeel nog de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel en verwijst naar de memorie van toelichting bij het Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, merkt de Raad vooreerst op dat de door verzoeker geciteerde lijst exemplatief is. Zoals verzoeker zelf stelt, staat er "onder meer", zodat uit deze opsomming niet kan worden afgeleid dat het niet hebben van een officieel adres geen motief zou kunnen zijn aan de hand waarvan het risico op onderduiken wordt vastgesteld. Bovendien blijkt dat het risico op onderduiken niet enkel gesteund is op het ontbreken van een officieel adres, maar ook op de vaststelling dat verzoeker een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet vrijwillig heeft uitgevoerd. Deze elementen worden wel opgenomen in de memorie van toelichting, zodat verzoekers betoog feitelijke grondslag mist.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

C. VERHAERT